

Ziekes zomerdagboek vanuit het bezette Lappersfortbos

De vorige dagboeken kan je nalezen op www.ggf.be bij oktober, november, december in 2008 & bij maart en mei 2009. Dagboeken Joke, ex-bezetster van het Brugse Lappersfort 2001-2002 op <http://www.regiobrugge.be/ggfbrieven.php?p=58> <http://www.regiobrugge.be/ggfbrieven.php?p=59>

20 juli 2009. De tijden gaan te snel, mijn gemoed en bewustzijn vliegen eraan voorbij.... Het is het uur van de tien. 10 klokslagen, 10 maanden bosbezetting, nog 10 minuten en de duisternis komt zich langzaam vertonen. We steken de kaars aan en zitten met de hoofden bij elkaar. We zitten niet aan het kampvuur, maar in de building. In de building zijn er muren, muren kunnen privacy geven, maar ook licht tegenhouden. Het zijn spannende tijden en de klok tikt verder, maar steeds komt het tikken meer op de voorgrond.

Op reis

Er gebeurt veel en lange tijd ben ik niet in het land geweest. We hebben met onze muziekgroep enkele weken de straten van Frankrijk en verder bespeeld. Ongeveer diezelfde periode, rond de 1ste mei is ook de G8-fietscaravaan vanuit het bos vertrokken. Mensen zijn graag onderweg, maar velen – zeker niet allemaal – komen ook heel graag terug thuis, als er een thuis is om naar terug te keren.

Onderweg begin juni hoorden beide reisgroepen dat er begin juli een festivalletje zou zijn in het bezette bos en dat wonder boven wonder boseigenaar Fabricom by himself is langsgelopen. Om koffie te brengen? Of deze zo vriendelijk was, weet ik niet, maar het is niet bij deze ene keer gebeven, en dat is goed, hoop ik. Twee weken voor het festivalletje zijn we terug in het land gearriveerd, maar we vertrokken bijna direct naar het no border camp te Calais. Samen met onze mobiele veganistische actiekeuken gingen we koken voor de mensen aldaar. Zowel in Calais als op de g8 die later was, werd het actievoeren ingesnoerd door een massale aanwezigheid van de politie. Een kreet naar onrecht, naar een andere wereld wordt niet getollereerd en direct staan we onder toezicht van verdedigingswapens, het is waanzin. Verwonderlijk zijn we op het bosfestivalletje met rust gelaten en niet verwonderlijk komen de werelden van de reisgroepen en het bos tesamen. Vele mensen van het no-bordercamp zijn neergestreken in het Lappersfort. Van de rustige voorbije weken transformeerde het bos tot een vermenselijking. Meer monden om te voeden, de vuurplek werd te klein en tentjes doken op. Maar dit is niet van lange duur. Het is in alle geval een hart onder de riem, mensen die de actie steunen, of omdat het feest is?

Chaos staat voor de deur. Nu skippen in Brugge steeds moeilijker wordt en dat we de stomme consequenties al hebben moeten dragen, moesten we bij nog meer winkels te vraag gaan naar hun groentenresten. En dat ging, mensen zelf brachten ook wat mee. Toch blijft het duidelijk dat mensen eten, eten zonder na te denken, eten zonder dankbaar te zijn en te beseffen dat we moeten delen.

De building was weer helemaal opgelapt en omgetoverd tot verborgen ruimtes. Een ruïne die 6 maand geleden gedeeltelijk gecreëerd was, staat nu weer helemaal recht en proper. Een labyrint werd neergeknutseld, een poëtische zithoek, een verkleed-en transformatie-ruimte, een podium, een bar, foto-en woordtentoonstellingen tegen de muur, een info-stand, ...Het bleef chaos, het zal ook altijd chaos blijven, en dat is goed zolang je er geen erg in neemt. Pas op, we zijn allemaal individuen natuurlijk. Maar alles gebeurde zeer spontaan; het is ook een DIY-festival en dat leken de mensen wel te begrijpen. We bieden een ruimte aan, zorgen voor muziek, een beetje eten en drinken, workshops, een gedicht geeft een kans wat dichters bij elkaar te komen en elkaar te leren kennen en zelfs onverwachts uit de hoek te komen. En dat gebeurde ook. Er waren workshops als oa. kennis van de planten die groeien in het bos, cider maken, capoeira leren, kraken, massage, hoe het er feitelijk in Calais aan toe gaat, direct actievoeren, bosactiekampen in

Tasmania; de strijd tegen de bulldozers die de bomem omver maaien,zelfs kamagurka is gekomen, als dat voor mensen wat zeggen wil omdat hij een naam draagt, ... En natuurlijk klimworkshops. Ik weet niet in hoeverre er zoveel te vertellen valt over dit festivalletje. 3 dagen was meer als genoeg, maar er zit iets in dit bos, er heerst een goede vibratie en energie. Ik heb hier vele mensen teruggezien en vele herinneringen opgeslagen.

Het is de tijd van de musquitos. Ontelbaar veel wonen er in het bos, ze gaan dood in het bos en bloed willen ze. Na nachten van gekrab en gejeuk wordt ook dat al meer een gewoonte, iets dat je lichaam mee verdraagt. En zoals het radionieuws al verkondigde, er is een hoger aantal aan wespen in het land gesignaleerd, maar hoe zit het met de bijen? Overall wespen, maar ze steken niet rap...

En nu op de dag van vandaag, bij het uur na den 10-nen. De kaars is al meer dan halverwege. De hoofden zijn moe. Gisteren was het weer zo`n dag dat vele mensen toekwamen. En dit was leuk, vele mensen van weggeweest kwamen terug. Maar zo gaat dat in dit bos, een afscheid of een hallo betekent veel en meestal komen we elkaar ook ergens elders weer tegen. Maar ik ben in een a-sociale bui, en kan niet meer zo goed in groep leven, maar net als de wind waait dit heen en weer.....

Er zijn vele woorden gevallen, gesmeten en geworpen met de grondeigenaars. We zijn rustig gebleven en tot hun verscot kunnen we ook praten als normale mensen en zijn we geen duistere agressieve actievoerders...(meer dan een om te kopen bende nietsnutten)

Ik ben blij dat we aan het onderhandelen zijn geweest met Fabricom & GGF. Nog altijd aan de dialoog bezig zijn en dat er een mogelijke oplossing komt. Uit de regering hun woorden genomen, kunnen we een ja zeggen. In het Ruimtelijk Structuurplan van Vlaanderen willen ze de bossen behouden die er zijn en ook meer aandacht vestigen aan de stadsrandbossen en de leefmilieuminister wil zich meer richten naar de zonevreemde bossen,... Laat ons verstandig zijn. We willen voor de bomen spreken en dat doen we, want de bomen kunnen niet spreken. Met enkele mensen waarbij het hen zoveel pijn doet – dat alles wat natuur is vernietigd wordt – werpen wij mee ons lichaam in de strijd. Het valt niet te beschrijven hoe onrealistisch de mens bezig is, ...dit is een soort pijn die zo diep zit, en we weten allemaal dat dit eeuwig zo blijven zal (of toch in mijn leven). Hoe breng je een mens dit bij? Dat ze maar eens goed naar hun kinderen kijken !

Mijn blik staart naar de leegte van mijn blad, het is tijd, we kunnen de boom in. In de kastanje, samen met de musquitos een boek verder lezen, ik hoop dat ze meelesen en me voor de rest met rust laten..... zieke www.lappersfort.tk

Ook bossen verdienen respect

(open brief aan politici van goede wil 2007, archiefje)

Het Lappersfortbos...

1970 - 1974: Herinneringen van toen je een kleine spruit bent, heb je niet veel. Veel van mijn herinneringen komen tot leven door foto' s en dia' s te bekijken. Het Lappersfortbos is voor mij een "aards paradijs", ik heb nog steeds de beelden van een uniek en prachtig park, een park met bos waar schoolkinderen op bezoek komen om over "het bos" te leren. Een park waar het frisse groen langzaam groeide en de grote open plaatsen tussen de bomen versierde. Immense bomen waar gods zonnestralen doorheen glinsteren en een tafereel van "immense schoonheid" schilderen. Het Lappersfortbos: een stilte die enkel door vogels verbroken wordt.

Glimlachende mensen, genietend van de natuur.
Dat is wat het Lappersfortbos voor mij is.

In september 2007 ben ik het bos en zijn ruïne opnieuw gaan bezoeken, onder de uitvoerige uitleg van mijn ouders, die met tranen in hun hart een herconstructie dienden te maken van het prachtige park. Wat mij opviel was dat heel veel mensen kwamen wandelen, een beetje gods "nieuwe" schoonheid komen opsnuiven. Nieuw vermits het park zich grotendeels heeft omgevormd tot een echt bos.

Wat mij voor de borst stoot bij deze politieke strijd, is dat de politiek elke dag opnieuw spreekt van bezuinigingsmaatregelen, belastingen en bewustmaking om de natuur te verschonen, om het broeikas effect tegen te gaan. Wetende dat één boom hetzelfde koeffect heeft als minimum 5 airconditionings, dan is het rekensommetje snel gemaakt, dat er op deze 18 hectaren Lappersfort een echte "natuurfabriek" bestaat, een paradijselijke constructie met duizenden "afkoelelementen" die wij zo hard nodig hebben. Wanneer zal meneer de politiker eindelijk eens zijn gezond verstand en zijn daden kunnen en durven verenigen? Of moet men zoals altijd wachten tot het de tijd is dat beloften gemaakt worden, beloften die enkel dienen te gedijen tot de kiesbrief is ingevuld? De macht van cement en geld is vaak sterker dan de kleur groen en de geur van natuur.

Brugge heeft één prachtig park, aan het "zuid", de mogelijkheid ligt zo voor de hand om een fantastische trekpleister te construeren met wandelpaden voor de Bruggelingen, met een stilte voor de weinige vogels die er nog zijn, een broedplaats zodat deze weinigen tot velen kunnen worden.

Een raadgeving aan elke politiker: ga eens RUSTIG, alleen zonder collega's of constructeurs in het bos gaan zitten. Bekijk de lucht, de bomen, de bloemen, de grootsheid van dit bos. Snuif de bast van de bomen, de aarde. En weet dat je daar veilig bent. Als je dan terug naar huis gaat, zal je misschien beseffen waarom dit bos bestond en verder dient te bestaan....

Aan elkeen die voor dit bos vecht of gevochten heeft: dank je ! Zonder jullie bestond dit bos waarschijnlijk al lang niet meer. De enkele idealisten die blijven geloven in het ideaal. Het ideaal dat ik heb mogen "beleven" toen in klein kindje was en er woonde in de villa 1970-1974 !

Aan allen : geniet van het bos nu het nog kan en geef de hoop niet op...Vereniging maakt macht! Ik steun bij deze de bede van het Groene Gordel Front & partners (www.ggf.be) die als Brugse bosbeweging opkomt voor het integrale behoud van het Lappersfortbos. Waarom moeten bossen steeds wijken voor kantoren, loodsen en wegen? Wie heeft de moed om de jarenlange verwaarlozing van het groene erfgoed eindelijk een halt toe te roepen?

Zo'n 10 ha van het huidige Lappersfortbos wordt voor 5 jaar gehuurd door de Vlaamse overheid. Dit stuk van het bos is voorlopig veilig. 3,5 ha blijft echter accuut bedreigd! 1,5 ha kan ingenomen worden voor een 2-vaksbaan. Die 5 ha. mogen niet verloren gaan, want het sterk verstedelijkte Vlaanderen heeft meer dan ooit nood aan groene longen. Daarom steun ik hun oproep aan politici van goede wil , in het bijzonder aan de nieuwe bosminister Hilde Crevits : " Bestudeer alle mogelijke pistes om het integrale Lappersfortbos als stadsbos te vrijwaren (aankoopoptie industrieel gedeelte, BPA-wijziging, nieuw groen RUP, duurzame grondenruil, Fabricom-bos-stichting met schenking voor 1 symbolische euro,...) Gert Remmerie

PS. GGF heeft oude foto's van de villa (met dank aan Katrien) in het Lappersfortbos toen ze nog heel was (nu een ruïne) eind jaren 80. Er zijn best wat verhalen rond bos en erfgoed te vertellen. Misschien een project voor open monumentendag 2010 ? Je zou de bevolking van St. Michiels kunnen vragen om verhalen uit hun kindertijd te vertellen toen het Lappersfort nog als park gekend was en waar de mensen jaarlijks kastanjes mochten

gaan rapen. Hierboven verhaal van een arts die één van de laatste bosbewoners was in de villa Lappersfortbos van 1970 tot 1974. Ook de laatste directeur, Frank Denis van FN - Brugge zit in ons beschermcomité

Handboek van de bosbezetter

(Opgedragen aan de bezetters van bos Fort III Borsbeek, Hutsepotbos, Hoppebos en Lappersfortbos. Werd geschreven naar aanleiding van de politie-ontruiming van het bezette bos Fort III te Borsbeek, 9 augustus 2006)

In de bomen wonen: daar moet je huizenhoog voor inzetten.
Zeldzaam dier als lef.

Oud maar teder tapijt tegen touw en balken, zacht ondergoed voor de wintereik.
Bulldozer- noch kettingzaagproof: tegen kwaadwil helpt het beste Perzisch niet.
Streektaal voor de merels, hazelnootcake voor de kleine vliegende eekhoorn.
Spiegeltjes en kralen voor de krijgers van Minos, zo kaal onder hun kepies.

Balken, planken en palletten, multiplex (wat een hemelmuziek in die platen). Dekzeil, bedspiralen (voor de vederlozen), ramen met kozijnen om de zon die Zeppelin over het Fort te zien en al de nachtelijke pirouettes van de vlammeende vleermuisfanfare. De ochtend zal naar kerosine smaken.
En de projectontwikkelaar zegt tegen haar:
‘Martine, ik ga hier dik mijn kost verdienen!’.

Vanwege geen vleugels klimmateriaal: gordels, klimtouw, karabijnhaken, achtjes: hoe sierlijk die rastafari's hoog door het bladerdak deinen. Te licht bevonden voor de grond, te lief, te luchtig, te lichtvoetig voor de heren van beton. Maar met hun lock-ons om zo lastig. Zo armlastig als beton. Ze hebben het gezocht – aldus de armen van de wet. Hun cellen kraken van de nadorst.

Durf en dikhuid tegen die heiligste huisjes van ons. Heilige Fokker. Kap voor ons. Heilige haven. Kap voor ons. Distributie en diamant. Kap voor ons. Heilige middenstand. Kap voor ons. Met mijn auto om de krant. Kap voor ons. Mijn charter naar Ibiza. Kap voor ons. Mijn vrouwke nog een pizza. Kap voor ons.
Een building voor een bos. Kap voor ons. Voor astma, leukemie en vorst.
Kap voor ons.

Jezusnagels (groot). Tuinkaarsen en slaapmatjes, Sokken en emmers. De sultan en de olifant op sokken het land uit. De massa schreeuwt van “kap voor ons”. De olifant crepeert van kap voor ons. Krijgt mensen op zijn hand, de menigte tot bloedens toe verwant. Van kap voor ons. We zijn spektakelvolk en laf. We zijn het koren niet, het kaf. We zijn niet de beloning maar de straf. Van kap voor ons. Kap voor ons.

Van de laatste boom bevrijd het land, zo skinheadglad en biljartvlak, zo lintbebouwd, en nachtbevlucht, zo vlinderleeg en autostradedicht. De middenstand regeert het land. Erger dan tevoren. Staat van beleg. Staat van beton. Staat van asbest. Staat van varkensmest. Frieten, biefstuk en amfetamine. En op zondag: kotkonijn met kerosine.

Peter Theunynck, Lappersfort Poets Society <http://www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php>